

CO SŁYCHAĆ U „BIEDRONEK”

MAJ

Informacje dla rodziców:

Choć raz w roku jest "Święto Matki" - co dzień należą się jej kwiatki

26 maja - tego dnia wszystkie dzieci - zarówno te malutkie, jak i już całkiem dorosłe składają życzenia swoim mamom, dają im kwiaty i prezenty. W Polsce po raz pierwszy obchodzono Dzień Matki 1923 roku w Krakowie. Dzień ustalono po to aby ludzie uprzytomnili sobie przynajmniej raz w roku jak ważna jest rola mamy w ich życiu.

Historia święta Matki sięga czasów starożytnych - obchodzono je już w starożytnej Grecji (wiosenne święto Matki Natury, podczas którego składano hołd Rei, żonie Kronosa, która była matką wszechświata i wszystkich bóstw) i w Rzymie (święto bogini Cybele, również uważanej za matkę bogów, było ono obchodzone prawdopodobnie pomiędzy 15 a 18 maja).

W czasach nowożytnych, mniej więcej w 1600 roku, w Anglii pojawiła się tradycja świętowania tzw. Matczynej Niedzieli. W tym dniu (w czwartą niedzielę Wielkiego Postu) oddawano cześć swoim matkom, składano im życzenia i przynoszono drobne upominki.

DLA CIEBIE MAMO

DLA CIEBIE TATO

**NIESPODZIANKĘ DLA MAMY I TATY MAMY I DO
PRZEDSZKOŁA ZAPRASZAMY
DNIA 27.05. GODZ 17**

Już od 1965 roku obchodzony jest w Polsce Dzień Ojca - święto wszystkich tatusiów. Tą sympatyczną tradycję zapoczątkowała w 1910 roku w Stanach Zjednoczonych Sonora Louise Smart Dodd, chcąc uczcić pamięć swojego taty, który po śmierci żony wychowywał samotnie sześcioro dzieci. Od 1924 roku święto zaczęło celebrować w całej Ameryce.

Dzień Ojca obchodzony jest w wielu krajach, choć w różnych terminach. Zazwyczaj jest to tak jak w USA trzecia niedziela czerwca. Jednak w Polsce Dzień Taty świętujemy 23 czerwca w wigilię św. Jana, we Włoszech 19 marca, na Litwie w pierwszą niedzielę czerwca, w Austrii w drugą, a w Niemczech w dniu Wniebowstąpienia Chrystusa, czyli 40 dni po Wielkanocy.

Pamiętajmy i my o naszych ojcach składając życzenia, laurki, drobne upominki lub jeśli mieszkamy daleko zadzwońmy, dając świadectwo o naszej pamięci i miłości. Starajmy się jednak nie klepać gotowych formułek zaczerpniętych z serwisów z gotowymi życzeniami - słowa płynące prosto z serca, które nie są ani rymowane, ani zbyt przesłodzone, a zwyczajnie proste i szczerze i będą dla każdego taty dużo cenniejsze.

NADPOBUDLIWOŚĆ DZIECI – JAK IM POMÓC

Zespół nadpobudliwości psychoruchowej z zaburzeniami koncentracji lub „zespół hiperkinetyczny” (ADHD- skrót od Attention Deficit Hyperactivity Disorder).

Trzy grupy objawów tworzą stały wzór zachowania dziecka nadpobudliwego:

- _ nadmierna ruchliwość,
- _ nadmierna impulsywność
- _ nasilone zaburzenia uwagi

NADMIERNA RUCHLIWOŚĆ

1. Dziecko nie jest w stanie usiedzieć w miejscu, ma nerwowe ruchy rąk lub stóp.
2. Chodzi po pomieszczeniu, wspina się na meble w sytuacjach, gdy jest to zachowanie niewłaściwe.
3. Nie potrafi spokojnie bawić się, odpoczywać, jest hałaśliwe
4. Często jest w ruchu „biega jak nakręcony”.
5. Często jest nadmiernie gadatliwe.

NADMIERNA IMPULSYWNOŚĆ

1. Ma kłopoty z czekaniem na swoją kolej.
2. Wrywa się z odpowiedzią, zanim usłyszy pytanie w całości.
3. Przerywa, przeszkadza innym, wtrąca się do rozmowy.

ZABURZENIA UWAGI

1. Dziecko nie umie się skoncentrować na szczegółach podczas zajęć, lub w czasie wykonywania różnych czynności .Popełnia błędy wynikające z niedbałości.

2. Nie umie utrzymać uwagi na zadaniach i grach.

3. Wydaje się, że nie słucha co się do niego mówi.

4. Nie stosuje się do instrukcji, ma kłopot z dokończeniem zadania i wypełnieniem codziennych obowiązków, chociaż rozumie instrukcje.

5. Zapomina często o codziennych sprawach.

6. Zewnętrzne bodźce łatwo je rozpraszają.

7. Gubi różne rzeczy niezbędne do pracy, nauki..

8. Ociąga się, unika rozpoczęcia zajęć wymagających dłuższego wysiłku umysłowego.

9. Nie umie zorganizować sobie pracy lub innych zajęć.

Amerykańscy naukowcy wyróżniają trzy podtypy ADHD:

1. Podtyp z przewagą zaburzeń koncentracji uwagi (dziewczynki).

2. Podtyp z przewagą nadpobudliwości psychoruchowej.

3. Typ mieszany (głównie chłopcy). Dziecko nadpobudliwe ma za mało zdolności do wewnętrznej kontroli i hamowania.

Hamowanie aktywności dzieci nadpobudliwych nie przyczynia się do usunięcia trudności

wychowawczych jakie one sprawiają. Napominanie tych dzieci, aby były spokojne, nie

biegały, nie kęciły się w ławce i nie przeszkadzały, może przynieść chwilowy najwyżej

skutek. Dzieciom nadpobudliwym trzeba zapewnić odpowiednie warunki działania, które

rozładowałyby ich napięcie, kierować ich energię na czynności społecznie użyteczne i jednocześnie przynoszące im satysfakcję. Niezależnie od tego trzeba chronić dzieci przed nadmiarem bodźców o działaniu podniecającym i stwarzać sytuacje do treningu samokontroli i opanowania.

Aby stworzyć optymalne warunki dziecku nadpobudliwemu należy:

- stanowczo reagować na niepożądane zachowania;
- pokazać jak naprawić zło, które wyrządziło nieumyślnie;
- pozwolić dziecku ponieść konsekwencje złego zachowania;
- nie słuchać protestów, krzyków, niegrzecznych słów;
- spokojnie, kilkakrotnie powtarzać polecenia;
- kiedy tylko dziecko zachowa się tak jak od niego oczekujemy, należy go pochwalić za włożony wysiłek.

CZEGO POWINNI UNIKAĆ RODZICE ?

1. Udawać, że słuchają, gdy nie mają na to ochoty.
2. Zasypywać dziecko zbyt wieloma pytaniami, radami.
3. Prawić kazania.
4. Zaprzeczać temu co czuje dziecko.
5. Obrażać je („jesteś okropny”).
6. Oskarżać („ty zawsze..., ty nigdy..”).
7. Ranić („mam Cię dosyć”).
8. Wydawać kategoryczne polecenia i rozkazy („zabraniam”, „musisz natychmiast”, „ja ci każe”).
9. Stosować kary fizyczne.

PROŚBY DZIECKA NADPOBUDLIWEGO

1. Pomóż mi skupić się na jednej

czynności.

2. Chcę wiedzieć, co się zdarzy za chwilę.
3. Poczekaj na mnie, pozwól mi się zastanowić.
4. Jestem w kropce, nie potrafię tego zrobić, pokaż mi wyjście z sytuacji.
5. Chciałbym od razu wiedzieć, czy to, co robię jest zrobione dobrze.
6. Dawaj mi tylko jedno polecenie naraz.
7. Przypominaj mi, żebym się zatrzymał i pomyślał.
8. Dawaj mi małe zadania do wykonania, kiedy cel jest daleko gubie się.
9. Chwal mnie choć raz dziennie, bardzo tego potrzebuję.
10. Wiem, że potrafię być meczący, ale czuję, że rosnę, kiedy okazujesz mi, jak mnie kochasz!

Bibliografia:

1. Bibliografia:

1. Tomasz Wolanczyk, Artur Kołakowski, Magdalena Skotnicka: "Nadpobudliwość psychoruchowa u dzieci". Wydawnictwo Lublin 1999.
2. Hanna Natowska: "Dzieci nadpobudliwe psychoruchowe. Zaburzenia w zachowaniu i trudności szkolne". PZWS Warszawa 1972.
3. Jirina Przekop i Christel Schweizer: "Niespokojne dzieci" Poradnik dla zaniepokojonych rodziców. Media Rodzinna Poznań

W latach 60-tych angielska fizjoterapeutka, kinezyterapeutka-terapeutka ruchu wypracowała system ćwiczeń mających zastosowanie we wspomaganiu prawidłowego rozwoju dzieci oraz korygowaniu jego zaburzeń np. intelektualnych, motorycznych, emocjonalnych i trudności w nawiązywaniu kontaktów społecznych.

W Polsce ćwiczenia upowszechniły się na przełomie lat 70/80. Opracowany przez W. Sherborne system ćwiczeń bazuje na naturalnych potrzebach dziecka zaspakajanych w kontakcie z dorosłymi. W podstawowych założeniach metody leży kształcenie:

- świadomości własnego ciała i usprawnianie ruchowe,
- świadomości przestrzeni i działania w niej,
- dzielenia przestrzeni z innymi ludźmi, nawiązywanie z nimi kontaktu.
- Ruch Rozwijający to program nastawiony na rozwijanie poprzez odpowiednie ćwiczenia i zabawy ruchowe takich cech jak:
 - poczucie własnej wartości i pewności siebie,
 - poczucie bezpieczeństwa,
 - odpowiedzialności,
 - wrażliwości,
 - umiejętności nawiązywania kontaktów z drugą osobą,
 - delikatności,
 - aktywności,
 - kreatywności,

Dzięki tym ćwiczeniom dzieci czują się swobodnie, nie obawiają się otoczenia, stają się mniej zahamowane i bardziej otwarte na sytuacje problemowe, rozwijają i uczą się koncentracji oraz kontrolowania swojego zachowania - różnicowania płynności ruchów, ćwiczą siłę.

Poza tym dziecko poznaje siebie i świat, który je otacza, zdobywa zaufanie do siebie i innych, a czując się bezpiecznie może stać się twórcze.

W naszej grupie wprowadzamy elementy tej metody, zajęcia tego typu bardzo podobają się dzieciom.

MAMO TATO POBAW SIĘ ZE MNA

„**Wiosenna pogoda**” – zabawa wg R. Labana.
W CZASIE ZABAWY UCZESTNICY SIEDZĄ NA KRZESEŁKACH.

Naśladowanie ruchem powiewu wiatru.

Malowanie deszczu.

Naśladowanie błyskawicy.

Tęcza – zmiana miejsc.

„**W maju**” – rytmiczne wyliczanki: *W MAJU JA W RAJU* - wg C. Orffa.

Wysłuchiwanie rytmu z zamkniętymi oczami.

Gestodźwięki- dźwiękom towarzyszy rytm.

Wystukiwanie dźwięku za pomocą klocków – echo.

„**Kostka uczuć**” – zabawa wg C. Orffa.

NA POCZĄTKU ZABAWY UCZESTNICY UMAWIAJĄ SIĘ JAKIE UCZUCIE BĘDZIE OZNACZAŁA WYRZUCONA LICZBA OCZEK. NP. RADOŚĆ- 1 OCZKO, SMUTEK 2 OCZKA, ITP.

Rzucanie kostką i wyrażanie wylosowanego uczucia mimiką i gestem.

1. „Wyścig pociągów”

Na podłodze rysujemy kredą lub układamy ze sznurka spiralę. Na jej początku ustawiamy pociąg, składający się z trzech małych pudełek n/p od zapalek. Zadanie polega na tym, by popychając patyczkiem ostatnie pudełko przeprowadzić cały pociąg do końca spirali w ten sposób, żeby żaden z „wagoników” nie przekroczył narysowanej na podłodze linii.

Uwaga: nie wolno popychać pojedynczych „wagoników”.

„Wścig piłeczek”

Przygotujemy 3 puszki po napojach i 3 piłeczki pingpongowe. Ustawiamy na podłodze w odległości 1/2 metra. Zaznaczamy na podłodze linię startu i mety. Na sygnał zawodnik stara się kolejno przeprowadzić swoje piłeczki z linii startu na linię mety tak, by omijały puszki raz z jednej raz z drugiej strony i tak aż do linii mety. **Piłeczki nie wolno dotykać.** **Można na nią tylko dmuchać.**

